

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas No.:1963/99

Karar No.:1964/38

Karar tarihi:13/5/1964

Resmi Gazete tarih/sayı:14.7.1964/11753

Davacı : Adalet Partisi Türkiye Büyük Millet Meclisi Grubu.

Dâvanın konusu : Ceza Kanununun Mevkii Meriyette Vaz'ına Müteallik 825 sayılı kanunun 5 inci maddesinde yer alan ve meşruten tahliyeyi Adalet Bakanlığının tasvibine bırakan hükmün, Anayasa'nın 132 nci maddesine aykırı olduğu ileri sürülerek iptali istenmiştir.

İnceleme :

Anayasa Mahkemesi içtüzüğünün 15 inci maddesi uyarınca 5/3/1963 gününde yapılan ilk incelemede, dilekçede Adalet Partisi Türkiye Büyük Millet Meclisi Grubu adına imzası bulunan Cahit Okurer'in, Cumhuriyet Senatosu Grup Başkanı ve Ali Naili Erdem'in Millet Meclisi Grup Başkan Vekili olduklarını belirten onanlı belgelerin dosyada bulunmadığı görüldüğünden bu eksiğin tamamlattırılmasına karar verilmiş ve yapılan tebligat üzerine de, süresi içinde tamamlandığı anlaşılmış olmakla işin esasının incelenmesine 15/4/1963 gününde karar verilerek düzenlenen rapor, 825 sayılı kanunun ve Anayasa'nın konu ile ilgili hükümleri, gerekçeleri, komisyon raporları ve Meclis Görüşme tutanakları okunduktan sonra gereği görüşülüp düşünüldü.

Gerekçe :

Sözü geçen 825 sayılı kanunun 5 inci maddesi şöyledir :

"Madde 5- Üçüncü madde hükmünün tatbikine başlandıktan sonra cezasının dörte üçünü hüsnühal ile geçiren ağır hapis ve yarısını o veçhile geçiren hapis mahkûmlarının zikri geçen 16 ve 17 nci maddeler hükmünce meşruten tahliyesine karar itası ve icabı halinde bu kararın tasvibi Adliye Vekâletine aittir. Bu muamelenin icrasına esas olmak üzere mahkûm, hapishane müdürüne bir istida verir. Müdür bu istidayı mahkûmun tarzı hareketine ve ıslahı nefsedip etmediğine müteallik tetkikat ve müşahedatı ve hapishane komisyonunun mütalâası ile beraber hükmü veren mahkeme nezdindeki müddeiumumiye gönderir.

Müddeiumumi lüzum göreceği sair malûmatı cem ettikten sonra esbabı mucibeli mütalâanesiyle evrakı hükmü veren mahkemenin reisine tevdi eder ve istihsal edeceği kararı evrakiyle birlikte Adliye Vekâletine gönderir. Tahliye kararının istirdadı lüzumunda mahkûm müddeiumuminin talebi ve yine hükmü veren mahkeme reisinin kararı ile halisabıkına icra ve keyfiyet vekâlete iş'ar olunur.

İstirdat muamelesi mahallî zabıtasının müddeiumumiliğe müracaatı üzerine tahliyede cereyan edecek usul dairesinde cereyan eder."

Üyelerden Şemsettin Akçoğlu, Celâlettin Kuralmen ve Muhittin Gürün, dilekçenin, "iptalini istenilen kanun" kenar başlıklı kısmında, "825 sayılı Ceza Kanununun Mevkii mer'iyete Vaz'ına Mütaallik Kanunun 5 inci maddesi" dendiğine göre, dâvanın, bu maddenin tümünü kapsadığı görüşünde bulunmuşlardır. Ancak, gene dilekçede, "Meşruten tahliyenin Adalet Bakanlığının tasvibine bırakılması Anayasa'nın 132 nci maddesine aykırı görüldüğü" iptal sebebi olarak gösterilmiş bulunması karşısında, dâvanın, sözü geçen maddenin birinci fıkrasında yer alan ve

Esas No.:1963/99
Karar No.:1964/38

Adalet Bakanlığına tasvip yetkisi tanıyan hükme münhasır olduğuna yukarıda adları geçen üyelerin muhalefetleri ile ve oyçokluğu ile karar verilmiştir.

Dâvada dayanılan Anayasa'nın 132 nci maddesinde :

"Hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasa'ya, kanuna, hukuka ve vicdani kanaatlerine göre hüküm verirler.

Hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz.

Görülmekte olan bir dâva hakkında yasama meclislerinde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulamaz, görüşme yapılamaz veya herhangi bir beyanda bulunamaz. Yasama ve yürütme organları İle idare, mahkeme kararlarına uymak zorundadır; bu organlar ve idare mahkeme kararlarını hiçbir suretle değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktiremez" denilmektedir.

Üyelerden Şemsettin Akçoğlu, A. Şeref Hocaoğlu, Salim Başol, Celâlettin Kuralmen, Hakkı Ketenoğlu ve Muhittin Gürün özetle, Anayasanın bu maddesinin, yargı yetkisine ilişkin bulunduğu, bu bakımdan hâkimlerin ve mahkemelerin, bu yetkiyi kullanarak verdikleri kazaî kararlarında bağımsızlıklarının söz konusu olabileceği, 825 sayılı kanunun 5 inci maddesi gereğince mahkeme başkanının meşruten tahliyeye ilişkin verdiği kararın ise idarî bir tasarruf olduğu ve bunun Adalet Bakanlığınca tasvip edilmesinin Anayasa'nın 132 nci maddesine aykırı sayılamayacağı görüşünü savunmuşlardır.

Doktrinde de mahkeme başkanının verdiği meşruten tahliye kararının niteliği tartışma konusudur. Bu kararı idarî bir tasarruf olarak kabul edenler bulunduğu gibi kazaî bir tasarruf niteliğinde görenler de vardır.

Aşağıda açıklanacak sebeplerle, çoğunluk, işin bu açıdan incelenmesini uygun görmemiş ve adları geçen üyelerin görüşünü benimsememiştir.

825 sayılı kanunun 5 inci maddesi gereğince meşruten tahliyeye karar verilmesi ve bu kararın geri alınması, mahkûmiyet kararını vermiş olan mahkeme başkanına aittir. Mahkeme başkanı bu kararı hâkim sıfatı ile vermektedir.

Anayasa'nın 132 nci maddesinin birinci fıkrasında, hâkimlerin görevlerinde bağımsız oldukları yazılıdır. Bu hükmün, hâkimlerin şahıslarına ilişkin teminatla ilgisi yoktur. Hâkimlik teminatı Anayasa'nın 133 üncü maddesinde düzenlenmiştir. 132 nci maddenin birinci fıkrasında yer alan hükmün amacı, Anayasa Komisyonunun bu madde ile ilgili gerekçesinde açıklanmıştır. Bu gerekçede, Anayasa tasarısının, kabul ettiği prensiplerden birisinin yargı görevinin bağımsızlığı olduğu, maddeain birinci fıkrasında hâkimler hakkında bu esasın ifade edildiği, hiçbir organ, makam, merci veya kişi tarafından yargı yetkisinin kullanılmasında hâkimlere ve mahkemelere müdahale edilememesi esasının, yargı görevinin bağımsızlığı prensibinin sonuçlarından bulunduğu belirtilmiştir. Bu gerekçeye göre, bağımsızlık ilkesi, özellikle, hâkimlerin kararlarına, yasama ve yürütme organları ile idare tarafından müdahale edilememesi anlamını taşımaktadır. 132 nci maddenin ikinci fıkrası hükmü de bu anlamı desteklemektedir.

Anayasa'nın kurmayı hedef tuttuğu demokratik hukuk devletinin temeli ve teminatı adalettir. Adaletin dağıtılmasında ise, hâkimlerin görevlerinde bağımsızlığı ilkesinin yeri ve önemi meydandadır. Anayasa koyucusu bu ilke üzerinde titizlikle durmuştur. Gene Anayasa Komisyonu raporunun genel gerekçe kısmının yargı bölümünde de bu konuya ayrıca değinilmiş ve bütün devlet faaliyetlerinin kazaî denetime tabi tutulduğu, bu denetimi yapacak olan organların bağımsızlığının bu denetiminin ciddi ve tesirli olmasının şartı bulunduğu, bu bakımdan hâkimler ve mahkemeler

Esas No.:1963/99
Karar No.:1964/38

üzerinde her türlü etkileri önleyici hükümlerin tasarıya konulduğu ve mahkemelerin yasama ve yürütme organları karşısında tamamiyle bağımsız hale getirildiği belirtildiği gibi Anayasa'nın 132 nci maddesindeki açık ve kesin hükümlerle de hâkimlerin bağımsızlığı korunmuştur.

Anayasa'da, hâkimlerin görevlerinde bağımsızlığına verilen değer karşısında, bu ilkenin bütün kapsamı ile uygulanmasına önem vermenin zorunluğu olduğu söz götürmez.

Bu ilkenin tam olarak gerçekleşebilmesi için Anayasa'nın 132 nci maddesinin birinci fıkrasında uzvî (Organik) tasnifin esas tutulmuş olduğunu kabul etmek gerekir. Bu bakımdan, hâkimlerin ve mahkemelerin bu sıfatla yaptıkları her çeşit hühukî tasarruflar, maddî bakımdan nitelikleri ne olursa olsun, yani ister idarî ister kazaî olsunlar, sözü geçen birinci fıkranın kapsamına girmiş olurlar. Halbuki maddi tasnif esas tutulursa, yalnız kazaî nitelikte olan tasarruflara bu fıkranın uygulanabileceği, idarî nitelikte olanların aynı fıkranın dışında kaldıkları ve bunları, yasama ve yürütme organları ile idarenin denetleyebilecekleri sonucuna varılır. Böyle bir durum ise, Anayasa'nın 132 nci maddesinin kesin olan birinci fıkrası hükmüne ve bu hükmün, Anayasa Komisyonu raporunun gerekçesinde açıkça belirtilen amacına aykırı olur.

Anayasa'nın 132 nci maddesinin yer aldığı üçüncü bölümün (Yargı) başlığını taşıması, maddenin birinci fıkrasında hâkimlerin (Görevlerinde) bağımsız olduklarının yazılı bulunması ve ikinci ve üçüncü fıkralarında (Yargı yetkisinin kullanılmasından söz edilmesi, hâkimlerin sadece kazai nitelikteki tasarruflarının maddenin kapsamına girdiği ve idarî nitelikte olanlarının bağımsızlık anlamının dışında kaldığı sonucuna varmak için sebep teşkil etmez. Zira hâkimlerin görevi, kanunun verdiği yargı yetkisini kullanmaktadır. Esas fonksiyonları budur. Bu bakımdan hâkim sıfatıyla yaptıkları bütün tasarruflar yargı yetkisini kullanmalarının bir sonucudur. İdari nitelikte olanlarda bu yetkiye dayanır. Doktrinde de bunların uzvî bakımdan kazaî oldukları kabul edilmektedir.

Hâkimler ve mahkemeler, kalem işlerinin yürütülmesi ve personelin yönetimi için de işlem yaparlar. Ancak bu işlemlerde, hakim sıfatıyla değil, idari bir makam olarak hareket ederler. Bunlar, Adalet Bakanlığı adına yapılır ve bu işlemlerden hakimlik sıfatıyla hiçbir ilgisi yoktur Nitekim, bu ve benzeri işlemler, Devletin diğer teşkilâtında hâkim sıfatını taşımayan idari makamlar tarafından yapılır. Anayasa Komisyonu raporunun 132 nci maddesine ilişkin gerekçesinde mahkemelerin idarî işlemleri de söz konusu edilmiş ve hâkimlere ve mahkemelere müdahale edilmemesi ilkesinin, yargı yetkisinin kullanılması halinde göz önünde tutulmak gerektiği ve mahkemelerin idari işlerinin düzenlenmesinde Adalet Bakanlığının genelge gönderme veya tedbir alma yetkisinin mevcut olduğu açıklanmıştır.

Anayasa Koyucusu bu gibi işlemler dışında hâkimlerin ve mahkemelerin her çeşit hukuki tasarruflarını 132 nci maddenin kapsamı içinde gördüğünü bu gerekçe ile anlatmış bulunmaktadır. Eğer hâkimlerin maddi bakımdan idari nitelikteki tasarruflarını yargı yetkisinin kullanılması dışında görse idi Anayasa koyucusunun, bağımsızlık konusuna verdiği büyük önem dolayısıyla, bu istisnaya da işaret etmiş olacağı şüphesizdi.

825 sayılı kanunun 5 inci maddesinde, meşruten tahliyeye karar vermeğe ve bu kararı geri almağa yetkili kılınmış olan mahkeme başkanının verdiği karar, üzvi bakımdan; bir hâkim kararı Olduğuna göre yasama ve yürütme organlarının, bu karara müdahale edememeleri, hâkimlerin bağımsızlığı ilkesinin gereklerindendir. Böyle olunca, sözü geçen maddenin bu kararın Adalet Bakanlığı tarafından tasvibini öngören hükmü Anayasa'nın 132 nci maddesine aykırıdır.

Yukarıda açıklanan sebeplerden ötürü Ceza Kanununun Mevkii mer'iyete Vaz'ına dair 825 sayılı kanunun 5 inci maddesinin birinci fıkrasında yer alan ve "Bu kararın tasvibi Adliye Vekâletine" ibaresiyle bu bakanlığa tasvip yetkisi tanıyan hükmün, Anayasa'nın 132 nci maddesine

Esas No.:1963/99
Karar No.:1964/38

aykırı olduğundan iptaline, üyelerden Şemsettin Akçoğlu, A. Şeref Hocaoğlu, Salim Başol, Celâlettin Kuralmen, Hakkı Ketenoğlu ve Muhittin Gürün'ün muhalefetleri ile ve oyçokluğu ile 13/5/1964 gününde karar verildi.

Başkan
Sünuhi Arsan

Başkan Vekili
Lütfi Akadlı

Üye
Rifat Göksu

Üye
İ. Hakkı Ülkmen

Üye
Şemsettin Akçoğlu

Üye
İbrahim Senil

Üye
İhsan Keçecioğlu

Üye
A. Şeref Hocaoğlu

Üye
Salim Başol

Üye
Celâlettin Kuralmen

Üye
Hakkı Ketenoğlu

Üye
Ahmet Akar

Üye
Muhittin Gürün

Üye
Lütfi Ömerbaş

Üye
Ekrem Tüzemen

MUHALEFET ŞERHİ

1- Adalet Partisi Millet Meclisi ve Senato Gruplarının 22/1/1963 tarihindeki müşterek toplantısında 825 sayılı kanunun 5 inci maddesinin herhangi bir ayırım yapılmaksızın, Anayasa'ya aykırılığı sebebiyle iptali için dâva açılmasına karar verilmiş ve dâva dilekçesinde de (İptali istenilen kanun hükmü) olarak sözü geçen madde, hiç bir sınırlama yapılmadan gösterilmiş olduğundan ve bu suretle davacının istemi, maddenin tamamının iptalini hedef tutmuş olduğundan incelemenin, maddenin tümü üzerinden varılması gerektiği halde, dilekçede yazılı Anayasa'ya aykırılık gerekçesini, istemin kendisi imiş gibi düşünerek incelemeyi, söz konusu gerekçede belirtilen sınırlar içerisine sıkıştırmağa, 44 sayılı kanunun 28 nci maddesinin, - Anayasa Mahkemesini iptal dâvalarında istem ile bağlayan ve fakat gerekçe ile sınıflamayan - hükümleri karşısında imkân yoktur.

İncelemede uygulanan usule bu bakımdan muhalifiz.

2- Anayasa'nın 132 nci maddesi "Yargı" bölümünün ilk maddesi olup "Mahkemelerin bağımsızlığı" kenar başlığını taşımakta ve özet olarak :

(Hâkimlerin görevlerinde bağımsız olduklarını, Anayasaya, Kanuna, Hukuka ve Vicdani kanaatlerine göre hüküm verdiklerini, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere hiç bir makam, merci ve kişinin emir ve talimat veremeyeceğini, genelge gönderemeyeceğini, tavsiye ve telkinde bulunamayacağını)

hükme bağlamaktadır.

Görülüyor ki Anayasa'nın bahis konusu edilen 132 nci maddesi, hâkimleri ve mahkemeleri, münhasıran yargı görevinin yapılması sırasında bağımsız ve her türlü etkinin dışında tutmak maksadını gütmektedir.

Halbuki mahkememizin yukarıdaki kararında; hâkim tarafından yapılan muamelenin niteliği üzerinde durulmaksızın ve her hangi bir ayırım yapılmaksızın (Hâkimin yaptığı veya karıştığı her muamelede, Anayasanın 132 nci maddesindeki teminatın sağlanması lazımdır.) düşüncesi çoğunluk kazanmış bulunmaktadır.

Bu düşünceye katılmak mümkün değildir. Zira Anayasa'nın 132 nci maddesi, yukarıda da belirtildiği üzere sadece yargı işlemlerini konu olarak almış olduğundan bir kısım mevzuat ile hâkimlere verilmiş bulunan idari görevlerin yerine getirilmesi için yapılan ve "İdari muamele" niteliğinde olan işlemler hakkında bu maddede yazılı teminatın bahis konusu olmaması lâzımdır. Çünkü idari muamelelerin, "Yargı" işlemlerinden farklı olarak kendilerine mahsus hukuki yapıları bulunup idari işlemler hakkındaki hükümlere tabidirler.

Bu itibarla meselenin çözümlenmesi için, şartla salıverme muamelesinin, hukuk alanında ve diğer memleketler mevzuatında bir "Yargı" işi olarak sayılıp sayılmadığının ve kanunlarımızla düzenlenen uygulama şekline göre de "Yargı" niteliğinde bulunup bulunmadığının tâyin ve tesbit olunması gerekmektedir.

Filhakika Ceza Hukuku müelliflerinden bazıları, şartla salıverme işlemini, cezanın infazının bir safhası olup icra uzvunun kararıyla tamamlanan tamamen idari bir muamele olarak kabul ederken bazıları da bu işlemde, infaza taallük eden bir ihtilâfin halli mahiyetini görerek "Yargı" hüviyeti tanımaktadırlar.

Ancak bütün yazarlar şartla salıvermenin; cezanın infazının, Ceza evi dışında devamından başka bir şey olmadığına ittifak etmektedirler.

Filhakika şartla salıverme işleminin gerçek hüviyeti, bir hükümlünün arta kalan ceza müddetini, Ceza evi dışında geçirmesinin uygun olup olmayacağına karar vermekten ibarettir.

Muamelenin bu durumu göz önüne alınacak olursa, hâkim şartla salıverme istemi hakkında karar verirken ne hukuki veya cezai bir ihtilâfi yargılamaktır, ne de muhtemel bir ihtilâfi önceden önleme veya çıkacak ihtilâfta adaleti sağlama gayesi olan ve "Nizasız kaza" terimi ile ifade edilip bu hüviyeti ile "Yargı" sahasına dâhil sayılan bir muamele yapmaktadır.

Bu itibarla şartla salıvermeyi "Yargı" işi görmiyerek "İdari bir işlem" sayan müelliflerin görüşleri, muamelenin gerçek niteliğine daha uygun düşmektedir.

Diğer taraftan müessesenin çeşitli memleketlerdeki tatbikatı da milletlerin hukuk alanındaki gelişmelerinin ve geleneklerinin etkisi ile farklı suretlerde düzenlenerek değişik usullere tabi tutulmuş bulunmaktadır. Nitekim şartla salıverme, bazı memleketlerde sadece hâkimin kararına

Esas No.:1963/99
Karar No.:1964/38

bırakılmış, bazı memleketlerde ise bu konuda hâkime hiç bir görev verilmeksizin yalnız idarenin yetki ve kararına terkedilmiş, bazı memleketlerde ise idare ve hâkimlerden kurulu karma heyetlere görev verilmiştir.

Bu husustaki memleketimiz mevzuatına gelince :

Ceza Kanununun yürürlüğe konulmasına dair olan 26/4/1926 tarihli ve 825 sayılı kanunun 5 inci maddesiyle kabul edilmiş olan usul şöyledir :

(Ceza Kanununun 16 ve 17 nci maddelerinde yazılı şartları haiz olması sebebiyle şartla salıverme isteğinde bulunmağa hak kazanmış olan hükümlü Ceza Evi Müdürlüğüne verdiği bir - dilekçe ile istemini yapar. Cezaevi müdürü gerekli incelemelerden sonra görüşünü ceza evi komisyonuna bildirir. Ceza evi komisyonunun, şartla salıvermenin uygun olup olmadığı hakkındaki düşüncesi ile beraber dosya, ceza evi müdürlüğü tarafından hükmü veren mahkemenin savcısına gönderilir. Savcı lüzumlu göreceği bilgileri topladıktan sonra gerekçeli düşüncesiyle birlikte evrakı hükmü veren mahkemenin başkanına gönderir. Mahkeme başkanının, şartla salıvermenin uygun olduğu hakkında vereceği karar, savcı tarafından dosyasıyla birlikte Adalet Bakanlığına gönderilir. Bakanlığın şartla salıvermeyi uygun bulması halinde muamele neticelenir).

Görülüyor ki kanunumuza göre şartla salıverme işi, cezaevi müdüründen başlayıp Adalet Bakanlığında biten bir idari muameleler zincirini geçmektedir, işin başında ilgilinin istemi dahi bir mahkemeye veya hâkime yapılmamaktadır. Hükümlü şartla salıvermeye hak kazandığını ve gerekli işlemin yapılmasını ceza evi müdüründen istemektedir. İstem hakkındaki ilk incelemeler, ceza evi müdürü, ceza evi komisyonu ve savcı tarafından yapılmakta istemin uygun olup olmadığı hakkındaki düşünceler, sırasıyla bu makamlar tarafından belirtilmektedir. Gelen dosyayı inceleyerek duruma göre şartla salıvermeye karar verilmesi veya istemin reddi, ceza hükmünü veren mahkemenin başkanına ait bulunmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken bir husus da, istem hakkında karar vermek yetkisinin esas hükmü veren mahkemeye değil de, o mahkemenin başkanına ait bulunmasıdır. Esas hükmü veren mahkemenin tek hakimli olması hâlinde "Mahkeme Başkanı" ile Mahkemenin aynı şahıs üzerinde toplanmış olmasının esasa müessir olmadığını, kararın, birinci halde, mahkeme hüviyetiyle verilirken, şartla salıverme de, mahkeme olarak değil, sadece mahkeme başkanı sıfatıyla verilmekte olduğunu izaha hacet yoktur.

Görüldüğü gibi kanunumuz, şartla salıverme müessesesini, aslında idari bir sistem olarak kurmuş Ceza evi müdüründen başlayarak Adalet Bakanlığında son bulan muameleler zincirine, hükmü veren mahkemenin başkanını da dâhil ederek ona da bu konuda bir görev vermiştir. Burada mahkeme başkanının yaptığı iş, yargılama olmayıp idari bir kararın alınması hususunda hâkime verilmiş bir görevin yerine getirilmesinden ibaret bulunmaktadır.

Bu sonuca göre "Mahkeme Başkanı" nın şartla salıverme işlemindeki durumunun Anayasa'nın 132 nci maddesinde yer almış olan ve münhasıran yargı görevinin yapılması ile ilgili bulunan esaslarla her hangi bir alâka ve münasebeti yoktur. Bu sebeple de şartla salıverme muamelesinin Adalet Bakanlığının tasvibi ile tamamlanmasını ön gören 825 sayılı kanunun 5 inci maddesi hükmünün Anayasa'ya aykırılığı bahis konusu değildir.

Bu yüzden karara muhalifiz.

Üye

Üye

Üye

Esas No.:1963/99
Karar No.:1964/38

Şemsettin Akçoğlu

Celâlettin Kuralmen

Muhittin Gürün

Yukarıda yazılı muhalefet şerhinin 2 numaralı bendindeki gerekçeleri mahkememizin Yüce Divan sıfatıyla verdiği 24/12/1963 gün ve muhabere 962/1488, karar 1963/9 sayılı kararındaki (Şartla salıverme kararı, idari nitelikte bir karardır. Gerektiğinde geri alınabilir; geri alma kararı da aynı usulle verilir.) tarzında gösterilen sebep de ayrıca teyit etmektedir.

Bu kabul ve muhalefet şerhinin 2 numaralı bendinde yazılı sebeqyen dolayısıyle karara muhalifiz.

Üye

A. Şeref Hocaoğlu

Üye

Salim Başol

Üye

Hakkı Ketenoğlu